

WÕTA ja LOE!

№ 4.—5. aastakäik.

Patu wili.

Superintendent Krummacher kirjutab oma raamatus „Pärandus“ järgmist:

Kord külastasin ma kedagi noortmeest, kellele surm juba oma pitseri ta kahwatule näole oli wajutanud. Et temaga juttu alustada, küsisin, mis tal puudub. Haarawa tõsidusega vastas ta: „Minu haigus on patt! Mõne aegade eest olin ma veel wärske ja jõuline noor-mees, kes oleks wõinud wõistelda igaihe omawanusega. Kuid ma müüsin patule end, muutusin jooma ja kirgede orjaks, lüües tuulde wamenemate ja õpetajate manitsufed. Ja nüüd pean ma surema. Ma olen ise endale haura kaewanud oma fergemeelse ja kirglike eluga.“

Wõilise pörutaw tunnistus ja siiski nii otjekohene ja õiglane. Tuhanded surewad enneaegselt oma fergemeelse patuelu tagajärjel. Kui palju on neid, kes kannawad tiisikust endas, mis wiib pikkamööda, kuid järjekindlalt haura poole. Ja selle said nad wõib-olla lõbusal tantsuõhtul, kus higijeks tantfides tuuletõmbuses haigestufid, wõi imedes kopsudesse pörandalt ülesferkiwat tolmua igasuguste pifilastega ning weedawad sellises fumbunud õhus õid — kas pole see enda terwise tapmine. Wõi mõelgem neile, kes waimustuses wiinaklaasi tõstawad huulile, ega teagi, et walades endale müarki fillutawad teed haurale ja purustawad oma elu aluseid. Haiglais lamab sadandeid, kes kannawad oma ihus ilget haigust, millest häbi teistele rääkida. — Seegi patu wili. Gullumajades waadates neile õnnetuile peame tunnistama: see on patu wili.

Õnimesed raiskawad oma terwist ja jõudu, nagu oleks need pillamises ja nagu poleks kunagi karta lõppu. Ja ometi, pole kindlamat tõttasja, kui see, et kord farnasele pillamisele tuleb aeg, kus tühjade kättega ja ahastawa südamega seistakse eluwaremil, walmis tagasi tooma mõõdunud päewi, terwist ja ilu ükskõik mis hinna eest, kui see oleks waid võimalik. Kuid mis läinud on läinud — järel on waid roojane füda ja huffamõistew füdametunnistus. See manitsegu igatühte ettewaatusetele. Tarwita dieti oma aega, terwist, raha. Anna seda Jumalale. Kui tema juhüib meie elu, siis on ta otstarbekalt kasutatud ja on õnnistufeks teistele. Ja su elu lõpul ei pruugi sa tunda neid õubseid füüdistustü hinges, et oled ise endale haura kaewanud ja oma elu ära raisanud, waid rõõm täidab füdant elu pärast, millest oli jäänawat kasu su kaasnimestele ja wido elafid Jumala auks. P. S.

Süütud asjad.

Profesor Tholuck'i tiltar armas kord, et ega see talle midagi tee, kui käib kahtlases seltskonnas. „Ah,“ ütles ta tõsiselt isale, kes tegi sellele vastuväiteid „see ei tee mulle mingit kahju.“ Isa ulatas talle wastufeks sõe. Tiltar kõhkles seda vastu võtta. „See ei põleta ju sind,“ ütles isa. „Seda küll, kuid määrib aga kindlasti,“ vastas tiltar. „Nii, kuigi see küsitaw seltskond weel su elu waremeteks ei muude, kuid igal juhul määrib ta su,“ lõpetas tark isa.

Teine tark sõna Tholuck'ilt. „On tants patt?“ küsis ta kord ühelt üliõpilaselt. (Tholuck oli üldse tuttam oma ootamatude tabawate küsimuste poolest). „Tants ise eneses igal juhul mitte,“ armas küsitaw. „Noh, siis tantsige iseeneses,“ vastas sellele Tholuck.

Tark koolitgelane Kolb ütles kord: „Mul on raske uskuda, et mõib Jeesuse nimel tantsida (Kol. 3 : 17), seepärast parem jätan selle.“

Mälestusammast esimesele suitsetajale.

Hispaanias Ayamonte'i linnas aivati mälestusammast, mis püstitatud esimesele tubakasuitsetajale Euroopas. Selleks oli, nagu ajalooliselt kindlaks tehtud, Rodrigo Diego de Jerez, kes ka Kolumbust saatis ta Ameerika avastamise reisi. Kui Jerez'it ta kaaskodanikud nägid tubakat suitsetamas, pugesid hirmuga, kui kuradist wallutatud isku. Kuidas siis muudu mõib inimene juust ja ninast suitse välja ajada. Jerez pisteti pokri ja tal oli paar aastat aega wanglas mõtteid mõlgutada selle üle, kas tubaka suitsetamine on patt või Jumalale meelepärane tegu.

Nõukogude maal püstitati amsammast Juudas Iskariotile ja mõib olla on seda tehtud ka saatanale, kui esimesele „revolutsionäärile“. Ime, et weel pole ehitatud amsammast esimesele enesetapjale. Nad käivad kõik ühte ja sama rada. Ka esimesele kõrtsmikule peaks jannane au osaks saama. Nii see on: siin õnnistawad walmulikud tubakawabrikud ja seal püstitawad teised amsambast suitsetajale. Ja kõik on nii ülliwaga kristlik! Muudugi kui igawiku poolel ka paremat patka pole oodata puhtama õhuga kui wääwksuits, siis peab sellega juba warakult harjutusi tegema ja ette walmistama end tubakasuitsuga.

Mis siis?

Kopsuhaige noormees lamas juba mitmeid nädalaid haiglas. Et tal wõrdlemisi wähe walusid oli, rääkis ta ikka peadseft paranemisest, kuid ei mõelnud kunagi surmale. Teda rawitfew halastajaõde, kes nägi ta lõpu liginemist, oleks häämeelega tahtnud aidata teda ettewalmistada õndsale surmale, kuid haige tõukas tagasi igasuguse tõstjema jutu, igasuguse märkuse igawikule.

Seal küllastas teda ühel päewal ta wäike tiltreke. Ta oli wäga rõõmustatud ja weskles ning naljatas wäikelega. Kõik sai peensus-

teni läbi räägitud: mis nad tegema peavad, kui ta jälle koju saabus, milliseid küpsiseid ema peab küpsitamaks ja kas koer ka tohib kaasa tulla koju toomisel. Lõpuks tuli laps veel ühe küsimusega, mis tihti oli tulnud üle ema huulte: „Aga isa, kui ja enam ei tule — mis siis?“

Sellele — „Mis siis?“ — ei teadnud mees mingit vastata. Ta jäi tõsiseks. Lapse küsimus ei lasknud teda enam laht ja mõne päeva pärast kuulis öde ta suust sama küsimuse, millele haige ootas vastust. Ja öde andis vastuse. Ta näitas sellele, kes ka tema eest oli furnud ja illestõusnud ning temalegi läinud aset valmistama ülemal. Kolme nädala pärast ei pruukinud ta enam küsida, mis siis, vaid mõis minna kaguwaft ajast igawesele kodumaale.

Fürr Alle.

Usalda enam!

Ühel päewal sõitsin ma oma sõbra kõrwal läbi tänawate ja kuigi mu sõber oli hää kutsar, tundus mul siiski, nagu jääks mõnes paigas meie wäike sõiduk suurte koormaweo autode ja omnibuside wahel. Olin mures ja awaldasin otsejelt oma kartust. Sõbraliku naeratusega ulatas ta ohjad mulle ja ütles: „Soowite wast meelsamini ise sõita, kui mind ei saa usaldada?“ Sellest auahnusest olin seekord täiesti waba ja ma finnitaksin talle, et ma parem täiesti tema tahtmisele alludes sõita soowin, kui et ise woorimehets hakkaksin.

Suur Jumal peaks neile, kes tema ettenagemise ja juhtimise üle nurisewad niisamajuguse ettepaneku tegema. Kui meie teda ei saa usaldada, kas oskame seda siis ise paremini teha.

Spurgeon.

Wait, kuningas tuleb!

Haigemajas lamab lootustikas 15 aastane pois. Tal on wähek mida on opereeritud. Kui ma ta truult emalt küsisin, mis sõnad ma ta ristile pean laskma panna, siis wastas ta: „Waadake, millise armastuse Jumal on annud, et meid peab Jumala lasteks hülitama!“ Pika, walurikka kannatuse järele olid ta siseelundid niti läbi jõbbud, et haige suurte walude all hakkas werd purtskama. Lõpp lähenes.

Thulitkud kannatused olid suured, aga Jumala rahu ja usu rõõm olid suuremad. Palwes hoidis ta kinni Jumala armu käest ja armukäsi hoidis teda. Kui siis lõpuks haigerawitseja, kes seisis ema kõrwal, tahtis mõningaid tröbsti sõnu üelda, sõstas ta: „Wai, wait, kuningas tuleb!“ Ja siis uinus ta.

Seal surmawoodi juures kiitis lesk ema Jumalat selle imeltse armu eest, mida ta oli awaldanud ta atnja poja wastu ja kirjutas selle järel järgmised sõnad: „Do, mu armas laps, keda ma armastan, nagu atnult ema wõib armastada! Olen teda annud tagasi kui küps

vilja taewa jaoks, kut lunastatud õndsja jumalalapse minu ja tema Jumalale, Isale ja Õnnistegijale. Jumal usaldas selle lapse mulle. Talle olgu kiitus ja au, tänu ja allistus, et vaatamata minu pattudele ja nõdrustele ta tema lapseks sai ja jäi ning Isand sellisel au-
lifel wiisil oma armu wäge tas ilmutas, et see kannataja ja surija noor üks elaw jutlus wõis olla Isanda lunastawast armastusest, ta sõna wäest, usu wäest ja Püha Waimu pühitsewast mõjust!"

Für Alle.

1.

Eigemal', Jumal sull', Eigemal' sull', Kui risti läbi ka Sa tõmbad mind. Eht küll ma kannatan, Ma siiski ihaldan Eigemal', Jumal, sull', Eigemal' sull'.

On minul wiletjust Siin kõrbe teel, Kui häbi, teotust Pean kandma weel; Ma lepin sellega Ja püüan hoolega Eigemal', Jumal, sull', Eigemal' sull'.

2.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Oh kui tahju, et nii hilja Isandal' end andsin ma, Nüüd mul pole miskit wilja Taewa aita koguda.

Koor: Kas ma pean siis tühja käega Jeesu ette astuma? Pole ainust hinge wiia Ainust wihtu lõigata.

Jeesus on mind ära päästnud, Ei surm enam hirmuta, Aga tühja käega minna See wõib mind küll kurwasta.

Tuleks mööda läinud aastad Mulle kord weel jagasi, Rõõmsalt tööd siis tahaks teha, Koguks Päästjal' hingesi. (Talle t. 413.)

3.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Armsast' kõlab Jeesu nimi, Ta kõik wead parandab; Iga usklik inimene Lemalt rahu, rõõmu saab.

Koor: Armsasti kõlab see, Kui sest nimest lauldakse. ;:

Jeesu nimel lähme teele, See on tugew sõjariist, Selle läbi wõitu saame Oma hinge waenlastest.

Kallis on see nimi, „Jeesus,“ Ta meid õnnelikuks teeb, Sellega kord püha rahwas Rõõmuga ta wastu läeb. (Talle t. 48.)

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti 10 tütti — 15 senti. Ilmus 1 × kuus. Wastab aastas 30 f., 1/2 a. 20 f., wälismaale 60 f. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja kaastööd saata toimetaja aadressil — P. Sink Päiteke 5—7, Tallinn. Tel. 446—22.

Ilmus 10. jaanuaril 1936.

„Kilwaja“ trükk, Tallinn Ratastaewu 6, tel. 450—67.

